

de foregaaende Ministerier, hvad skulde da bevæge os til at gjøre det mod det nærværende? Kan man sige: der er den Handling og den Handling af det nærværende Ministerium, som beviser, at det ønsker at skyde Forhandlingerne og Afgjøresen af en fælles Forfatning for hele Monarchiet ud? Kunde man paapege, at de kunde have gjort det og det med Nytte med Hensyn til Sagens forønskede Afgjørelse, hurtigere, ja, saa var der en Grund tilstede, som man maatte respectere, men det har jeg endnu ikke hørt en eneste Taler forsøge paa engang at nævne, jeg har ikke hørt et eneste Forsøg paa at fremhæve nogen Handling af det nærværende Ministerium, der kunde tyde paa, at det ikke ønsker saa hurtigt, som Sagens Omstændigheder i det Hele tillade det, at fremkomme med et Forslag til Heelstatsforfatningen. Men det er det Eneste, der kunde begrunde, at jeg skulde modsætte mig denne Lov. — Naar de Herrer holde saa meget stærkt paa, at det er vigtigt, at vi hurtigt komme til denne Ordning af Monarchiet, da vi jo Alle nu indrømme, at den maa og skal komme, naar de Herrer, som udtale dette og tillige indrømme, hvad den ærede Ordfører i det forrige Møde indrømmede, at Ministeriet i disse Forhold naturligvis saae dybere og klarere end han, naar de indrømme dette, maa man da ikke antage, saalænge, som sagt, ikke en eneste Handling ligger for, der beviser noget Andet, at den Bei, Ministeriet her foreslaaer os at gaae, er den Bei, der fører hurtigt og nærmest til Maalet? Er denne Foranstaltning med Goldgrændsens Forlæggelse til Elben, er den ikke et meget stort og vigtigt Skridt mod det Maal, som de Herrer sige, at de stræbe saa stærkt efter? Jeg kan ikke see rettere, jeg kan ikke see, naar vi ønske, at Sammenslutningen og Ordningen skal fremmes, at vi kunne forsvare at udskyde en saa vigtig Foranstaltning til at opnaae dette Formaal, fordi — ja, vi vide selv i Grunden ikke hvorfor. Den ærede Rigsdagsmand for Beile Amts 3die Balgfreds (Lehmann) har i et foregaaende Møde sagt, at han vilde af sit ganske Hjerte fremskynde Indførelsen af hele Monarchiets fællesforfatning, naar det blev gennem Lovgivningsveien, men at han vilde af sin hele og fulde Kraft modsætte sig en

Overgang til den gennem Administrationen; jeg vil dog spørge, om den Bemærkning egentlig passer i denne Sag? Denne Sag er jo ikke en Sag, Regjeringen vil gennemføre ad Administrationens Bei, den foresliger jo for os som et Lovudkast, og vor Billigelse forlanges til, at den kan blive Lov. Her gaaer Regjeringen altsaa Lovgivningsveien, og man skulde da vente, at den ærede Rigsdagsmand vilde understøtte Regjeringen i at fremme denne Lov, fordi den er en Deel af den Lovgivningsvei, der skal tilbagelægges, for at skaffe Heelstatsforfatningen endelig tilstede. Havde dette været en Administrationsforanstaltning, da havde jeg kunnet forstaae den ærede Rigsdagsmands saa hølrøstet udtalte Bemærkning, men jeg kan ikke forstaae, hvorledes han kan komme til at gjøre den under denne Sag, og meget mindre kan jeg forstaae, hvorledes han kunde komme til at gjøre den med den Varme og Kraft, hvormed han udtalte den. Den rammer efter min fulde Overbeviisning ikke denne Sag eller vedkommer den. En anden æret Taler, Rigsdagsmanden for Thisted Amts 2den Balgfreds (Schack), har forsøgt at gjøre andre Grunde gjældende, hvorfor vi ikke skulde have den Tillid til det nærværende Ministerium, at det ad forfatningsmæssig Bei paa det Hurtigste vilde stræbe hen efter Ordningen af Forholdene. Han greb især en Ytring af den ærede Finanzminister, som jeg ingenlunde opfattede, som den ærede Rigsdagsmand havde opfattet den, thi Saameget var mig klart, at den ærede Finanzminister ikke tænkte paa „Menigmand“ her i Salen (Hør!), men den ærede Rigsdagsmand søgte at gjøre gjældende, at især Menigmand — naar jeg nu siger „Menigmand“ her, skal jeg for den ærede Formands Skyld forud erklære, at, da han har sagt os, at der ingen Menigmand er her i Salen, saa mener jeg ved „Menigmand“: Menigmand, som staaer udenfor — ikke kunde ønske, at denne Lov gik igjennem, da han ikke kunde have den Tillid til Ministeriet, som udfordredes, for at nære et saadant Ønske; thi, spørger han, have vi af det nuværende Ministerium faaet nogen Fæstes afløsningslov, nogen Communallov, nogen Skolelov, o. s. v., saadanne Sager, som ligge Folket og i Særdeleshed Menigmand paa